

Stora varelser med minnesförlust

ett samtal mellan Indra Linderöth och Nina Jeppsson. Om konsten, tiden och varandet. Inspelat på Orienteatern i Stockholm och på Inter Arts Center i Malmö hösten 2020. Samtalet är tillägnat Turteatern på deras 50-årsjubileum <3

Prolog (Varför finns det så lite som är nåt?)

“telefonsignaler”

N: Hallå?

I: Hallå

N: Hej

I: Hej

N: Säg nånting du ser

I: Svart golv.

N: Nåt mer?

I: Vitt tak. Säg nånting du ser

N: Träbjälkar

I: Nånting mer

N: Grön nödutgång skylt. Hur tror du att föremålens röster låter?

I: Som ett fuck you tror jag

N: Som ett fuck you?

I: M

N: Det tror inte jag, jag tror att dom låter som nånting mycke mycke värre, nånting helt utan empati. Berätta en hemlighet

I: Bert Karlsson är lika meningslös som alla andra. Berätta en hemlighet

N: Jag skyndade mig tillbaka förut, för att visa dig blodet på fingret och den lilla fyrklöver som det bildade på toapappret

I: Därför att?

N: Därför att det måste finnas en öppning i universum, där just den här stunden är en fundamental störning.

I: Därför att det måste komma en tid där jag förvandlas till ett litet blötdjur, med nosen nära marken och avföring i morrhåren. Det var en gång

N: Det var en gång en tid och en plats där idéer och ord, eller ett knull för den delen, verkligen betydde nånting

I: Så att man var tvungen att klä ut sig eller byta namn för att överleva?

N: Ja i tex lösmustasch, annars var det kört

Grejen med att titta tillbaka (Jan Björklund)

N: Då är asså dåtiden är ju liksom då nån slags...att i nuet, i det nuet vi är nu, titta tillbaka på det vi har gjort och med de ögon vi har nu och vad den resan var

I: Men det är det jag tänker att, utifrån det du pratade om igår också, att det var en nödvändig resa som jag gjorde...

N: ja

I: ...att det vore intressant att reflektera kring hur det hänger ihop, konstnärliga uttryck med vart man befinner sig

N: ja

I: för att det handlar om hur en upplever världen och vad som är viktigt för en

N: ja

I: och hur en uttrycker det påverkat av vem en är just då

N: och med den här öppenheten då eller... nyfikenheten, ja nån slags nyfikenhet i... alltså... Vad var det som hände och vilka val gör man och vad måste man välja och vad behöver man göra och vad är det som är sant för en?

I: ja

N: Jag tänker att det har varit så himla många såna val vi har gjort faktiskt, som har visat oss olika saker, att vi har lyssnat till... vad vi... behövde göra. Nu tänker jag på när du grät då efter buningen då...

I: ja

N: ... av Jan Björklund på invigningstalet, alltså genom att vi gjorde det, och sen hur ledsen du blev över att det bara var vi, kommer du ihåg?

I: ja

N: för plötsligt såg man nåt... vad platsen var

I: ja

Buuning åt Jan Björklund

Från här till här, det icke-uppvisande och TIR

N: men att det är ju precis det som är ... alltså det som... öppnar upp eller aktiverar eller får en att se det som är, redan är

I: ja

N: från här till här igen... men det är liksom att, så här: vad är det som redan händer?

I: ja och jag tänker att det är ju... Vi har ju hållit på och jobba med att få syn på verkligheten, på olika sätt

N: ja

I: under alla år

N: ja

I: och använt olika strategier för det, men jag tänker det har ju varit ett återkommande samtal och en frustration i allt det som är uppvisande... och då en förståelse för att så här: vi kan inte hålla på med nånting uppvisande

N: det var därför vi startade TIR

I: ja

N: så upplever jag det

I: ja

N: att vi liksom... det var en reaktion på att vi var så mycket i ett uppvisande

I: mmh

N: och ville närma oss ett görande, ett varande

I: ja

N: och undersöka om scenkonsten... eller det var ju därför vi började med den konsten

I: ja

N: om den kunde rymma det?

I: ja

N: och inte bara den konventionen eller bilden AV nånting, där man kan vara bra eller dålig på nåt... på ett sätt är det ju samma... alltså det har ändå varit en ärlig resa hela vägen, en uppriktig resa, även om ibland kanske det har tagit sig störiga uttryck, alltså...

I: (skratt)

N: ...nä men det... med, med just med TIR...

I: ja

N: ...för man kan ju verkligen tänka såhär men vaddå, all den här institutionskritiken, who the fuck cares liksom?

I: men det var ju för att det var där vi befann oss

Hovering

Fiktionen av våra medelklassliv - reaktion mot utbildningen

N: ja... men på ett sätt finns det ju då en linje i allt det här som är också en uppgörelse med de här fasta formerna

I: ja

N: alltså... formerna för institutionen och för identiteten, vilket ofta är samma för en institution har en identitet som är dess varumärke, som är viktigare att upprätthålla än att...

I: ja för jag tänker att det där är ju också... hm... det har liksom funnits som en vägran att gå med på förutsättningarna, en vägran att gå med på att det ska vara och behöva vara så litet... Det fanns ju inte på kartan utan vi försökte ju bryta upp dom formerna som låste fast oss vid oss själva

Hovering

N: ja... och det blev ju verkligen också så... när var det liksom, det var 2010 som vi hoppade av slutproduktionen med Suzanne Osten med resten av vår klass och gjorde den här *Kartläggningen*...

I: ja

N: ...och det... på många sätt kan man ju se hur vi stötte på där.. våra egna... alltså gränser, eller liksom vilka vi själva var, alltså att vi upptäckte...

I: ja (skratt)

N: nej men alltså det är ju så! Vi upptäckte ju så många grejer, typ att vi var vita och... att det var ju liksom... på ett sätt det här goda projektet, att komma till Tensta och leta efter... kvinnor med invandrabakgrund och deras erfarenheter... som vi behövde... för att... vi trodde att de var mer autentiska eller liksom kunde lära oss... men det var inte bara

I: det är ju inte bara, det var ju inte bara... det var ju också en vilja att nå ut till andra personer

N: ja det var det verkligen

I: alltså

N: alltså det var ju verkligen... jag kommer ihåg när vi satt, när vi hade haft den där workshopen med Suzanne Osten och hon sa, som hon sa att hon alltid sa till sina skådespelare, att så här: nu har vi en första workshop och sen får ni säga om ni vill vara med i det här projektet eller inte. Så vi tog ju det på orden...

I: ja exakt!

N: ...vi tog ju henne på orden, och vi gick in och var så här, vi kände ju verkligen att så här: nej, nu ska det handla om barndomen IGEN och typ ta med sig kort på när man var liten och liksom...

I: ja och det var ju verkligen det enda vi hade gjort under två och ett halvt års utbildning då

N: ja, vi kände ju det att nu har vi hållit på med oss själva...

I: ja

N: ...och den här liksom...eh... fiktionen av våra medelklassliv, på nåt sätt...

I: ja

N: ...och att nu måste vi fan in med nåt, nu måste vi fan in med nån annan input...

I: ja

N: ...vi måste ha nån annan publik...

Kartläggningen

Ungdomen, akutheten och tron på förändring

N: Där tänker jag är en grej med tiden och... med att inte va .. då måste vi ha varit 25 då? nej? 26?

I: neej ... 27

N: 26-27

I: ja

N: för det va ju 10 år sen

I: ja

N: och vi är 36 nu

I: ja

N: Jag tänker att det är nånting med det också, den här akutheten, att man...

I: ja

N: ...asså som tillhör, som jag tycker att man har fått syn på med

I: m

N: som tillhör, nu när man har lämnat kanske lite..

I: (skratt)

N: ...den här ungdomsfasen

I: ja

(båda skratt)

N: ..att då var det liksom att: det ska hända NU..

I: Ja

N: ..och det är viktigt NU

I: Ja

N: Och man har också lite så eh... man tror att man är mycke viktigare än vad man är

I: ja

N: I världsalltet

I: ja

N: asså jag tror iochförsig att man är väldigt viktig på ett sätt, men... att man tror att man kan ändra så mycket. Och det är bra tror jag, att man tror det! Det är en energi, det är en kraft, som tar en nånstans! Sen behöver man släppa den... det är också viktigt att inse att man inte är så.. mäktig .. liksom

I: m

N: men.. men den va ju verkligen en just att såhär: nej, det här är viktigt nu

I: M

N: Det måste göras nu... det hjälpte ju till att man trodde på att man kunde förändra så mycket då

I: Ja

Tanja i den röda klänningen, en dörr i väggen och en spricka i verkligheten

N: När jag tänker på *Kartläggningen* nu så tänker jag jättemycket på Tanja i den röda klänningen...

I: ja

N: ...och så tänker jag på den här krukväxten, och dom här skuggorna när hon dansade och dom här liksom... att försöka öppna en dörr mot en annan... mot en trädgård, vi kom ju in i trädgård...

I: ja

N: ...trädgårdar och sånt senare... och jag liksom tänker...

I: ...men det började där nånstans

N: ja, och det är samma sak sen i Jordbro så gjorde vi den här *Sidewalk Position*...

I: mmh

N: ...or I *DITT ARSLE*...

I: ja

N: ...och den handlade ju om trottoaren, alltså det här vid sidan av... den här igenvuxna trädgården, eller trottoaren bredvid motorvägen, Off Highway... vi är fortfarande i samma...

I: ja

(skrattar)

N: ...det är samma

I: Men det kom ju också från att då... att bryta upp från idén, dom där förutsättningarna som ges en: så här... ska du vara som människa, så här ska du göra, det här är konst, så här gör du det...

N: ja

I: ...och att då bryta upp det för att sen försöka... vad kan det vara för nånting annat? Som att en liksom gör en spricka i verkligheten på nåt sätt och kikar in

N: ja, vi målade nån dörr till och med när vi spelade på StDH...

I: (kort paus)...just det

N: ...alltså, det här minns jag också, det var nån dörr in liksom... alltså som att den... som en bakväg som vi liksom gjorde som en dörr ut...

I: ja

N: ...till en annan...

Sprickighet, publikens lyssning, rikedom, terräng och olika djur

I: ...vi hade hela tiden en medvetenhet om att vi försökte öppna upp och spricka upp nånting och sen, för att sen komma tillbaka till... liksom... när man tror att man är bekväm och fattar vart man är då måste det brytas

N: ja

I: det var som när vi spelade på Tribunalen och vi plötsligt satte oss på rad där på borden och bara hade ett samtal med publiken...

N: ja

I: ...mitt i... att liksom hela tiden, inte rycka undan för att "här kommer ett trick" utan för att försöka skapa ett HÄR och NU

N: ja

I: ...att då också för publiken möjliggöra, att öppna upp för ett annat sätt att vara, ett annat sätt att lyssna också ju...

N: ja

I: ...alla dom här sakerna handlar ju om lyssning

N: ja

I: ...och då som en idé om att lyssna, höra, alltså som ändrar sättet att se och lyssna, för lyssning är också att se, men om man ändrar sitt sätt att se på världen så hör en andra saker också

N: ja

I: ...och att det är det vi hållit på med jättemycket

Belly to end all bellies

N: ja

I: ...att så här, andra berättelser, andra...

N: ...ja det är som, som en rik... rikedom också i det här, jag ser det som en terräng... alltså som..

I: ja

N: ...alltså som... vi har haft mycket... det är liksom en snårskog, det är den här terrängen bredvid vägen

I: mh

N: ...som man är ute i och det spricker upp olika gläntor, har det alltid gjort

I: ja (skrattar)

N: ...på olika sätt, och typ... eh... det finns olika... djur

I: ja, jättemycket...

N: ...och magiska månar och djur och flickor och alltså mycket... mytologiskt nästan också... sådär... fåglar... fågelläten

I: ja (skrattar)

N: ...tidigt... och att komma bortom, nu tänker jag på vår första performance, var det i Malmö?

I: ja

N: ...eller var det

I: ...nej det var på 44:an

N: ...44:an, när Rakel var med!

I: ja

N: ja "VI SKITER I ER, DET ÄR INTE SÅ ATT VI VILL HA ERA PENGAR"

(skrattar)

Svarta änkor sömner den fria marknaden

Tårtor, trädgård med piskor, coola tjejen - inget gott exempel

N: ja, men TIRs världar var ju så färgsprakande och så...

I: ja

N: ...det var ju så, jag ser det, det är ju samma med tårtorna, det är som den här snårskogen, det är ett gytter av olika färger där man kan hitta en detalj, och där är en bild på nån med ett vapen mitt i den här glasyrtårtan och sen...

I: ja

N: ...paljetter och sen våra nakna fötter som... gick i dom där, och hur vi liksom åt och klättrade över varann och rabblade texter och alltså det var... för sen började ju trädgårdarna, "ensam i min trädgård med piskor"

I: ja

N: ...den här liksom, skitiga flickan ... Det var ju en typ av görande... alltså ett görande av feminism på det sättet: att vara med varandra på olika sätt, i konflikt, i bråk, i brottnings, i smekning, i kramar, i lust, i lek, i glädje, i alltså... i bråk...

I: att allt det fick rymmas

N: ja

I: ...fick rymmas på samma plats, ja. Jag tänker att, på den tiden så, det känns som att vi pratar som om vi är 50 år gamla, ja men jag tänker på den tiden så såg feminismen ut på ett annat sätt...

N: ja

I: ...och där det också fanns en idé om att göra feministisk scenkonst var att presentera: så här är den här coola starka tjejen

N: ja

I: ...och att vi vägrade göra det, jag menar att skapa nånting som rymde så mycket och sån skevhet som vi gjorde, är egentligen mer då idén om, inom citationstecken, den coola starka tjejen...

N: ja

I: ...men liksom det här att det inte är presenterande

N: nej men vi har ju aldrig föregått med gott exempel

I: nej

N: alltså det har ju aldrig varit så att nu ska vi...

I: nej (skratt)

N: ...stå här och berätta hur goda vi är, och hela, och vad vi har kommit fram till

I: nej

N: Det har ju aldrig varit det

Kvinnan och vargen

Jordbro och NU-tystnaden (Jan Björklund)

N: men allting det här, det är samma när vi var på skolan, asså när vi ... buuade åt Jan Björklund som en del i konstverket

I: m

N: på invigningen

I: ja

N: och vi hängde upp rektorns mailkorrespondens på väggen och hade en egen invigning, asså... Då ser man ju liksom vad det betydde att vi också flyttade oss till andra platser, och tog in, på det sättet, det som vi möttes av där

I: ja

N: den verkligheten där

I: ja

N: att det liksom betydde jättemycke

I: Ja

N: Det betydde så JÄVLA MYCKE det här, asså att komma till Jordbro, i den här gamla nedlagda skolan, gå runt där, ta reda på vad... Asså jag menar det kan man ju tycka så mycket saker om, att man är på safari och allt möjligt...

I: m

N: ...ur ett, från en synvinkel så är det ju så. Men tänk vad vi lärde oss! Asså vad man lärde sig: Så här ser det ut på den här platsen! Det är så jävla dåligt skött! Så här har vissa människor det, och det är för att det ägs av vinstdrivande bolag som skiter i det om inte människorna är köpstarka.

I: M. Och att det avslöjades så tydligt under den här medborgardialogen som vi spelade in

N: Ja. Precis. Och att det var så himla mycket stoff i det där som var så absurt... Vi har hela tiden varit så... sökande efter vad, efter nuet ju...

I: m

N: ...det går ju in i det här med NU-tystnaden, och det mer rent kroppsliga i rummet, i nuet, i ljudverken sen..

I: ja

N: Att: vad är det här för nu? Vad är det här för situation? Asså, när vi började jobba med NU-tystnaden, vi förstod att det var Nu-tystnaderna som var dom viktiga...

I: m

N: ...dom här hålen

I: m

N: när vi kastade oss ut...

Vi är skit - STOPPA RIVNINGEN AV JORDBRO KULTURHUS!

Bergen Sörjer

Personligheten är jättejobbig

I: Men sen upptäckte också att det var vissa saker som... jag hade vissa saker som var svårare för mig och du hade vissa saker som var svårare för dig

N: Ja!

I: som var som nån typ av konstant, som man kunde försöka gå emot, men som tog... det var mycket svårare att sträcka sig åt vissa riktningar

N: Ja. Så... på nått sätt... ens personlighet?

I: Ja (skratt) vilket är jättejobbigt.

N: ja

I: Och hur det kändes efteråt, det kändes som att, jag kände varje gång som att jag var större än mig själv, på nåt sätt..

N: ja

I: För jag hade liksom sträckt mig förbi min idé om vad jag rymde

N: ja

I: Och som att det ibland nästan kunde kännas som att en blev lite konturlös, för att en har sträckt sig så långt åt olika håll (skratt)

N: Ja. Men det är ju jättemycket det, att sätta, att ställa upp... asså teatern jobbar ju jättemycket med representation, och symboler, och "bilder av"... Man kommunicerar så

I: Ja

N: Det är det som är... kommunikation är ju konventioner

I: Mh

Bergen Sörjer

Miniföreläsning

- insikter under arbetet med **Mörkret sänker sig för att visa mig världen**

Under vintern 2015-2016 utforskade vi vilka landskap våra röster och kroppar hade tillgång till

Varför rösten?

Vi hade en känsla av att vi bar på så mycket röster och läten som vi ännu inte hade hört, som vi ännu inte visste om att vi hade inom oss.

Och vi ville sträcka oss förbi våra personliga identiteters begränsningar.

Vi mindes en tjej i vår skådespelarklass som plötsligt lät som en ko, och började gråta.

Vi började med att göra röstimprovisationer tillsammans, och utifrån dom ritade vi en karta över våra rösters landskap, det blev en triangel med ena spetsen pekande nedåt.

Utifrån de olika punkterna i kartan steg olika bilder, figurer och former. Tex: el-ledningen, valrossen och flickan med djurorkestern

Eller den förtjusta flickan i vattenfallet och den fejkade jojksnubben (även kallad wannabe didgeridoo), som förvandlades till de sörjande kvinnorna i tornrummet, som förvandlades till the angry bitches.

*Vi försökte sträcka oss så långt vi kunde i de olika riktningarna på vår karta. Och vi skapade en komposition, ett performanceverk, som vi döpte till **Mörkret sänker sig för att visa mig världen**.*

*Ganska snabbt förstod vi att vi inte bara sökte efter olika typer av röster, utan olika riktningar för vårt **lyssnande**.*

Mer specifikt: vad som kunde uppstå mellan de olika riktningarna för lyssning. Ett ögonblick av osäkerhet?

Den ovissa punkten före förståelsens kategorier lagt sig till rätta...

Det var det vi sökte efter. Det är det vi söker...

Så vi började utveckla metoder för att aktivt rikta vårt lyssnande.

En riktning kunde till exempel vara sökandet inuti den egna kroppen, efter det specifika resonansrum som krävs för ett visst läte att uppstå. Och hela tiden med ögonen vidöppna mot publiken, så att de kunde blicka rakt in i sökandet, som om de såg in i en skiftande bildskärm eller ett akvarium. En annan riktning var att låta hela rummet bli resonansrummet, att plötsligt "komma tillbaka", och lyssna till de känslor som publiken sände ut. Här är det väldigt viktigt att växlingen är specifik och plötslig, att du lyckas öppna upp utan att veta vad som skall komma. Som att stå på toppen av en klippa och nästan tappa balansen. Och detta är mycket svårt. Men väldigt viktigt.

*Vi upptäckte att det går inte att skapa mellanrummet i sig. Det är i språnget **mellan** dessa olika riktningar för lyssnande som mellanrummet kan uppstå.*

*Vi döpte denna praktik till: **NU-tystnad***

Varför söker vi då efter dessa ovissa mellanrum?

Det har att göra med vår definition av konst...

Och vår tro på scenkonstens specifika möjlighetsuniversum...

En tro på att konsten kan, och borde, överskrida och upplösa verklighetens fixerade kategorier, idéerna om jaget och vad en människa är...

För att öppna sig för något...

För att möta någonting...

Världen, sig själv, varandra. En verklig interaktion. I både smärta och njutning...

Och det har någonting med ansvar att göra...

Vi ville skapa ett performanceverk som publiken kunde koppla upp sig mot, med sina egna drömmar, associationer, minnen, rädslor. Där publikens skiftande känslor skulle utgöra själva kärnan, berättelsen och dramaturgin

Vi söker efter en verklig interaktivitet och ömsesidighet.

Och för att kunna försätta publiken i ett tillstånd av ovisshet, behöver vi kunna placera oss själva i ett tillstånd av ovisshet

Bergen sörjer

Omfamnad av mörkret, finns en väg?

I: ...om du snälla, om du bara låter mig bli omfamnad av mörkret, så kanske jag kan få ta mig ut på andra sidan

N: Precis. För det är ju nånting med det här också: *Mörkret sänker sig för att visa mig världen*

I: Ja

N: Det säger ju också det, på nåt vis, att i mörkret så får man se... (paus) ...nånting som är verkligare... och ibland kan jag tänka också, med den här resan, som jag är på, att... det som är det obehagliga är när jag känner att kanske det inte finns nån resa. Asså...

I: m

N: kanske det bara är en konstruktion. Det här att hjärnan skapar en ordning, eller söker en ordning

I: m

(Paus)

N: ...för det går inte att veta, man måste tro, på det...

I: ja...

(Paus)

N: ...och det är väldigt...

(Paus)

I: Men jag tänker att det hänger ihop med det här vi pratade om igår, eller om det var imorse, med...

N: m

I: ja det va på tåget. Att en också behöver gå in i det...

N: ja

I: ...för att det ska kunna dämpas... Man måste följa med på hela dom stora svängningarna

N: Ja... Och vi vill hela tiden också få en garanti på... asså man vill veta... det är ju det med mörkret ju, man vill ju veta att det finns en mening med att jag går in i det och låter det omsluta mig

I: Ja

N: Att gå in i det utan att veta att man kan komma ut på andra sidan eller att... är ju för obehagligt på nåt sätt

I: ja

N: Då vill man hellre undvika det

I: Men jag kan verkligen förstå långt... asså längtan efter att bara låta mörkret omsluta en är ju att få slappna av. Att bara få släppa taget.

N: ja

I: Men det vågar en ju inte göra om en är rädd att en ska kvävas av det... eller drunkna... i det

(Paus)

I: och då är det väl på nåt sätt avgörande att en förstår, eller tror på, att det finns en... resa... eller en... väg

N: Också att man vågar låta vissa saker... dö

I: m

N: Asså även, jag tänker även på, smärta och... att våga dö och återfödas i livet också. Att våga...

I: m

N: ...släppa vissa... varför asså är det på grund av rädsla?

I: m

N: ...för att annars förlora det? För om det är det, så kommer du bara putta det längre ifrån dig.

I: m

N: Asså du kommer inte komma närmare, utan du kommer komma längre bort

Retrograder, ben som rycks undan, Själens mörka natt och Unionens a-kassa - får en lov att bara finnas?

N: ...och nu pushar universum med dom här retrograderna som är nu... pushar för att alla dom här grejerna måste omvärderas, asså... måste våga dö och pånyttfödas

I: m

N: Asså måste våga släppa taget om... (paus) ... utan att veta exakt vad det är som kommer

I: m

N: men att våga hålla liksom... öppenheten och kärleken som... ledstjärna. Och inte rädslorna.

I: Men jag tänker så mycket på det här nu med... eller dom här senaste åren för mig, har ju varit, som nu det senaste året bara, att det är så många ben som har ryckts undan... vilket gör att jag har fastnat i ett läge av att krampaktigt hålla fast vid olika idéer om vem jag är... och versioner av det, för det är det enda jag har kva... liksom har kvar på något sätt... Det är väl också då vad som är ens ledstjärna har blivit blurrat, för en vet inte riktigt vad det är en ska rikta sig mot...

N: nej

I: ...som att en då bara är i en snårskog och alla stigarna har växt igen på något sätt...

N: ja

I: ...och ändå fattar att jag måste, för att hitta en stig igen, så måste jag släppa... allt

N: ja... för annars, annars är det som att, när man är fast vid rädslan, och håller klamrar sig fast vid en gammal form...

I: m

N: ...av rädsla. Så är det det enda man kommer få...

I: ja

N: ...mer och mer av

I: ja

N: ...asså det är det som materialiserar sig...

I: ja

N: ...utanför en. Också

I: ja

N: Det är det man ser.

(Paus)

I: Asså rädsla är så förrädisk!

(Paus)

I: Men det är väl också för att det kan skapa en idé om trygghet... man känner igen det.

(Paus)

N: Men också det här med Själens mörka natt... tänker jag på (skratt)

I: m

N: mm Johannes av Korset, jag har faktiskt beställt den, asså jag har inte läst så mycket i den, men det är den här tematiken, det här att: på resan mot... och då är det hans... det stod i Nick Caves också... det finns ju flera sådana här helgon eller mystiker inom olika religioner... asså att en del i resan... är... att vara i den där tomheten.

I: m

N: Och att verkligen va i den. Asså verkligen våga släppa

I: (pust)

N: Och det är det som är vägen... till... jag vet inte... det är ju inte ett mål? För... det är ju säkerligen en ständig resa av... med ständiga transformationer liksom... men ändå ett... asså tomheten som motpol till... att man måste gå genom tomheten för att komma till... unionen. Unionen? Unionens a-kassa

I: (skratt)

N: ja det är det som händer, när man går...

(Båda skrattar)

I: Så står Unionen där på andra sidan med öppna armar

N: man bara: Fuck!

(Skratt)

N: Det känns ju så!

I: Ja!

N: Måste gå igenom tomheten - Själens mörka natt, för att få a-kassa liksom. Nej men asså... till det att man känner sig att man är i... jag menar unionen som föreningen med... asså där man får kontakt med sig själv, med världen, med andra, asså det som är...

Rupert Fox

I: Ja för jag tänker också, man ställer ju saker mot varandra... Nu...den här perioden jag befinner mig i, nu är som en enda jättestor tomhet...

N: ja

I: Där jag också har fått möta den här känslan av att: får jag finnas om jag inte gör? Asså... idén om att det inte räcker med att bara finnas till... och liksom den skammen och den stressen som kommer med att inte vara produktiv eller lyckas driva sig ur det här. Och det kommer ju ur en idé att det har varit lyckat innan. Fast det kanske egentligen bara har varit i full fart... Men att det inte nödvändigtvis har varit så att jag har varit i mer kontakt med världen och mig själv då...

N: nej

I: ...innan. Bara för att universum sa ja, och en bara kunde liksom springa åt olika håll och bara driva framåt framåt framåt...

N: Precis det här kanske är en period av... att pushas till en annan nivå...

I: ja

N: Asså till ett ännu närmare

I: ja

N: att det är just ett tecken på det, den tomheten som... i liksom... lärlingskapet... i den här resan, att man liksom...

I: ja

N: ...på nåt vis pushas att verkligen börja lyssna på sig själv

I: m

N: eller liksom... efter vad som är... viktigt

(Lång paus)

N: Men det är så himla mycket tid också... man har så mycket tid... det är skönt när man pratar såhär, när vi pratar såhär, då lägger man nån slags ordning som makes sense och det känns ändå värdefullt, sen måste man va med om all den här tiden emellan

(Båda skrattar)

N: när man bara måste hantera att va sig själv i dom här känslorna

Rupert Fox

Miniprick i universum

I: Så kan jag känna mig ibland, med alla mina listor och antecknar saker som sägs som gör att jag förstår där jag befinner mig

N: ja

I: Jag måste ha med mig anteckningsboken för att kunna kolla i den och bara: just det, så var det, där står det.

N: ja... Vad är det man söker då? Man söker lite liksom en... man söker... är det liksom meningen? Är det det man... asså är det liksom att man söker... asså så här sin... mening och uppgift och plats?

I: m

N: att...

(Paus)

I: Ja det är det väl?

(Paus)

I: Ja det är nånting med den här känslan av att... som vi har pratat om innan, med en tro att det en gör kan göra skillnad...

N: m

I: ...och att då blir saker begriplig...det går att begripa varför saker händer och varför en gör som en gör...

N: m

I: Men när man kommer till punkten av att det kanske inte gör nån skillnad... då tapp... då finns det ju ingen väg längre, då blir allting... helt meningslöst.

N: m

I: Samtidigt som man kan tycka att det är lite förment att tro att en själv kan påverka... en är ju en liten skit i universum

N: m

I: Så en måste förstå att en är liksom... en miniprick... ett sandkorn i en öken... och samtidigt tro att... det sandkornet kan påverka hela öknen

Kvinnan och vargen

Bilden av att leva eller att leva?

- Stora varelser med minnesförlust, förkrympta av sociala medier, kvinnan på tåget och den förbryllade kvinnan

(Jättelång paus)

N: Det är så konstigt egentligen... hela den här tillvaron är så konstig... Om vi antingen bara är dom här varelserna... och vad det då är? Bara nån slags evolution och sen blev vi såhär och sen... (båda skratt) ...håller på liksom... och mår bra och mår dåligt... kopplar ihop oss och går isär asså... kämpar... Eller om det är så att vi är mycket mer... att vi är mycket större varelser egentligen som har... att det bara är en del av oss som är vid medve... att det finns en minnesförlust...

...ja... att det bara är en förkrympning av... människan... på nåt sätt... inte ens att man... inte att man ska behöva gå runt och tänka att nu ska jag va moralisk utan det är bara att vara en människa... att va... att titta och höra och att va öppen och att va där man är... det är ju det som försvinner framför allt nu, det är så tydligt med alla telefoner och allt sånt, som med den här Social Dilemma-filmen... att sociala medierna är designade för det...

I: ja

N: Att jaga likes, bli beroende av det, istället för att... se och höra och va en människa. Man blir liksom en förtorkad förkrympt version

I: Ja men där det också har blivit så att en nästan kan känna sig lite... att det är naivt... att va öppen

N: Ja

I: Jag tänker på den där kvinnan som började prata med mig på tunnelbanan när vi skulle mötas på stationen...

N: ja

I: Det händer ju inte att en bara spontanpratar med nån...

N: nej

I: ...som hon, pratade om min resväska och den här saften... jag kände att samtidigt som jag uppskattade att vara i det, så kände jag också att jag ville ta mig ur situationen... och kände att folk runtomkring tänkte såhär: åh stackars dig som...

N: ...hamnade med en knäppis

I: Ja! Som egentligen bara handlar om att en är öppen för det som är runtomkring

N: m

I: Som är alla dom där småsakerna när man liksom öppnar sig eller hjälper eller möter nån, då är det som att det hela tiden kommer med en liten skam, att man har lurats

N: m

I: Man har varit lite naiv... som nånting dåligt

N: Men allt det där livet som inte är till för nåt annat... asså som inte är... ett representerande liv...

I: mm

N: ...helt enkelt, för det är ju så det känns så mycket

I: ja

N: att man också blir indoktrinerad i att om man gör goda gärningar, eller ser och hör, då är det för att det ska synas på nåt vis...

I: m

N: ...att man är en god. Då bygger man en bild av sig själv. Man representerar en god person istället för att...

I: ja

N: ...vara i sina ärliga impulser, eller vara i sina...

I: Ja men också vad som är ens... det är väl uppsåt?

N: Ja

I: Om uppsåtet ändå är att... få erkännande för att en har varit god

N: m

I: ...då är det ju inte gott eller liksom (skratt)

N: Ja då är det ändå in den där... utsugande bilden av en, asså det här som...

I: Ja

N: ...som suger ut en

I: Ja

N: Tröttar ut en också

I: Ja... för där håller man också på med bilden av sig själv

N: Ja. Det är ganska fint med det här: "Dear Darkness - cover me" *Mörkret sänker sig för att visa mig världen...* i mörkret så kan man inte representera nåt...

I: Nej

N: (skratt) man kan inte visa upp nånting...

I: nej

N: Man kan bara lyssna. Med ekolodande, som...

I: ja...

N: ...som fladdermössen... (paus) ...skanna rummet och...

(paus)

I: ...precis och känna...

N: m... det va så fint det som den där kvinnan sa, som kom fram efter samtalet... att hon va så himla... vad använde hon för ord? ...att hon va så himla...

I: Va det inte förvirrad...?

N: Inte förvirrad, inte fundersam eller... konfunderad... eller förundrad eller... förbryllad va det kanske!

I: Ja!

N: Förbryllad! Och liksom det va just det hon tyckte va så himla fantastiskt: att få va förbryllad tillsammans med andra! Hon bara: och nu när jag har hört ert samtal här om processen, då förstår jag ju att ni är lika förbryllade som mig! Och det är liksom bara helt fantastiskt att få va förbryllad! Tillsammans! Det va så himla fint!

I: Ja

N: Att det där rummet, liksom att få va i...

I: Ja att inte ha en aning tillsammans

N: Nej precis! Att inte ha en aning tillsammans! Det är ju nånting.

I: m

N: ...som är nåt helt annat än att... bygga på bilden av sig själv och visa upp...

I: Ja

N: ...för andra som visar upp andra bilder. Det är bara olika bilder som visas upp för varann...

I: Ja

N: som kommunicerar vissa redan fasta, givna... fastslagna idéer

I: ja

N: Medans det här... att va förbryllad ihop... (skratt) Jag får en bild av ett helt rum fullt med människor som är helt: Hååå???

Säg bara kort vad ditt ärende gäller (Plats 18 i kön)

Att va hemma och vilse tillsammans, att gå runt i natten med verkliga händer - på händelsehorisonten uppstår gummibandseffekten

I: Att gå vilse... inte för att komma fram till målet utan för att... att stanna i vilsegången (skratt)

N: Ja. Och det är ju som det här vi pratade om med den där mörka natten, att våga gå in i den utan att... ta med sig sin identitet... som man hade tidigare

I: Precis

(Lång paus)

I: också fint att hon kunde se och uppskatta det, för ofta känner man ju att man får panik av känslan av att vara förbryllad...

N: ja

I: ...att ha gått vilse i sig själv

N: ja

I: att en snabbt försöker hitta tillbaka till huvudleden

N: Precis så är det ju, man vill snabbt veta

I: Ja

N: Man vill ju veta vad det är man är med om... identifiera det man hör och ser... för att förstå vem man själv är i relation till det

I: Ja

N: För det farligaste som finns är att inte förstå vem man själv är i en situation

I: Ja

(Paus)

I: Men om man förstår det här som sant så kanske en inte behöver... ha en ledstjärna eller... tro på att det finns en väg... eftersom det är själva vilsegången som är målet...?

N: Ja. Men frågan är ju hur länge man orkar va vilse...?

I: Ja...

N: Det är ju också så... det sker ju en slags rörelse mellan... jag tänker att...

I: m

N: ...när du och jag nu pratar så här och liksom... följer varandra i livet så här... när vi pratar ärligt och öppet med varandra om... att vi är vilse, att vi är förbryllade, att vi går runt i natten (skratt) ...då har vi ett hemma där ändå

I: Ja

N: Asså med varann

I: Ja... ja precis, som är... punkten att hålla sig i

N: Ja

I: Ja det är sant

N: Ja... och det som är så mycket att hålla sig i... och som verkligen blir nåt att hålla sig i, som inte är en... sken-hand att hålla i... det är ju att... att det är ärligt

I: Mm

N: ...att man hör... att det är ärligt

I: m

N: Asså att man hör, att man förstår att man pratar med varann på riktigt

I: Ja

N: Det är mer att hålla sig i tycker jag, även om det man pratar om är att man är fuckin lost

I: Ja (skratt)

N: så är det mer att hålla sig i, än ett fejksamtal. Man känner ju det på vibrationen, asså man känner: det här är inte på riktigt. Det är mer otryggt egentligen

I: Ja

N: Än att kunna dela det...

(Paus)

N: Det är ju det man skulle vilja... skapa ett rum för, tänker jag, i den här performancen... det här mellan, Nu-tystnaden och lyssningen, att det finns det där mellanrummet som är: ha???
Det där...

I: m

N: Förbryllelsen förbryllelsen

I: Ja

N: Förbryllelsen?

I: Fint ord

N: Kan man säga så? Förbryllelse...

I: (skratt)

N: Förbryllelsen...

I: Ja visst... jag tänkte på den här, det var som en känsla av att hela tiden... man kikar runt hörnet, men man får aldrig fatt i vad som är runt hörnet

N: nej

I: Som var ju det vi försökte återskapa i den här fonden som vi gjorde till *Mörkret sänker sig*

N: Just det

I: Med den liksom tunneln, vridningen...

N: Krökningen

I: ...krökningen... att man skulle sugas in där... för att ta sig vidare

N: ja

I: som skapar ett sånt sug inuti kroppen

N: ja

I: För att en verkligen befinner sig i... en har fastnat i sträckningsläge

N: ja

I: (skratt) på nåt sätt

N: Och blivit ett gummiband på väg in i det mörka hålets mitt

I: (skratt)

N: Vet du det att man blir ett gummiband? ... Asså det finns nåt som heter "gummibandseffekten" ... nu kan du inte riktigt ta mig på orden, jag är ju ingen fysiker

I: Nej

N: Men asså jag har läst att om man skulle tänka sig att man åkte in i ett svart hål

I: ja

N: asså bara som ett tankeexperiment. Det kan vi inte, det för höga...

I: Nej för då upplöses vi till ingenting

N: Ja, men då skulle vi sträckas ut först!

(Skratt)

N: under... asså... det här är så sjukt! På händelsehorisonten uppstår gummibandseffekten

(Skratt)

N: Förbryllelsen!

(Skratt)

I: jag fick upp en sån tydlig bild nu med den här händelsehorisonten, när vi har varit i gläntan och sen kommer till stupet... och står där som i en... asså den känslan av att man ställer sig på kanten och liksom är som i ett lyft...

N: ja

I: ...som att en är där och sen fortsätter en bara ut

N: ja

I: ...som i ett gummiband... fötterna är kvar på kanten

N: (skratt) Nu ser jag det som att huvudet!

I: JA!

(Skratt)

N: Om vi gör DET! Då blir det: Förbryllelsen!

I: Ja!

(Skratt)

N: Och där kan det va din stora mun där längst ut på!

I: Ja! (skratt)

N: Och sen åker den in igen och bara: vadå?

(Skratt!)

Epilog (Varför finns det så lite som är nåt?)

I: Ronald Mac Donald

N: Dallan Mac Brallan

I: DJ Dallan Brallan

N: DJ Dallan Brallan gled smidigt genom ett litet brännmärkeshål i gardinen och försvann in i nästa dimension. Och på The Last Resort

I: På The Last Resort sitter dom tre heliga flatorna, Godin, Grodin och Green, och betraktar The Human Cannonball skjuta sig själv rakt ut i öknen

N: Vilket jävla arsle!

I: Jag vet!

N: Han kommer ju ta död på sig själv vilken dag som helst nu!

I: Ja

N: Nuförtiden så betyder ingenting man säger eller tänker, eller ett knull heller för den delen, nånting. Nuförtiden behöver man ingen lösmustasch för att överleva.

I: Nuförtiden överlever ingen.

N: Det är det som kallas utveckling

I: Och utvecklingen går stadigt framåt

N: Vägarna blir alltmer jättebredda och asfalterade. Glas- och metallgallerierna blir alltmer köpstarka. Berätta en hemlighet

I: Jag har kommit för att ta upp en liten plats i gravkammaren

N: Var?

I: Vadå?

N: Kommit var?

I: Hit.

N: Jag har kommit för att missa min chanser i livets lotteri.

I: Och sitta i rummet bredvid, med tiden och gult på gult?

N: Ja. Och jag har kommit för färgerna om natten. Och träden, träden och grenarna

I: Grenarna som hänger ner där taket borde vara i huset i mina drömmar om natten

N: Grenarna som rispar mina kinder när jag vandrar genom rummen i huset i mina drömmar om natten. Som slipar mig krispig och kall som en liten liten liten kristall

I: Varför finns det så lite som är nåt?

N: Berätta om mänskliga behov?

I: Mänskliga behov söker pengar, men får bifall först när dom lyckas omformulera sig till konst om mänskliga behov

N: Mänskliga behov har en ex-man som är ett riktigt skithuve, han bankar på dörren hela nätterna och skriker hora

I: Mänskliga behov har ingen tunntarm eller några pengar till hyran

1 2 3 4

DETTAANSÖKAOMATTLEVALEVAFÖRATTANSÖKAOMATTSYNASPÅRÄTTSÄTTSOMT
VÅDIMENSIONELLTVACKERPLATTOCHGLANSIGSOMGERMIGDETROLIGASTELIVETD
ETROLIGASTEJÄVLALIVETDETLIVSOMKÄNNSMESTDETROLIGASTEFULLASTEJÄVLA
LIVET...

N: Vad pratar du om?

I: Jag pratar om mitt kött

N: Jag pratar om små hål och kanaler som kopplar samman köttet med hjälp av tex vätska

I: Jag är jätteasfalterad och köpstark

N: Jag har tappat synen i ögonen

I: Jag har tappat känslan i huden

N: Jag känner mig helt ihålig och som om jag stod bakom dörren där borta

SLUT

Faktaruta:

Grupper som Indra och Nina skapat konst inom, och som refereras till i samtalet:

TIR - ett queer-feministiskt och antirasistiskt performance-kollektiv. Startades 2008 när vi gick på skådespelarprogrammet, Stockholms Dramatiska Högskola. Har förutom oss två bestått av olika konstnärer, däribland: Tanja Tuurala, Sarah Degerhammar, Rakel Benér, Alex Alvina Chamberland, Shida Shahabi, Ece Canli, Saskia Husberg och Mira Eklund

Jordbro Stadsteater - en manifestation för det gemensamma och en aktion mot privatiseringar, gentrifiering och hela det kapitalistiska systemet. Startades 2012 i den då nyligen nedlagda Jordbromalmsskolan.

Off Highway - en performanceduo bestående av Indra och Nina. Startades 2014 som ett sätt för oss att djupare utforska röst, kropp, lyssning och de möjliga rörelser som kan sättas igång mellan performer och publik.

Klipp som hörs under samtalet:

1. *Prolog (Varför finns det så lite som är nåt?)* Off Highway, Fog & Fox tour
2. När TIR buuade på Jan Björklund under invigningsceremonin av StDH.
3. *Hovering*, Off Highway, Fog & Fox tour
4. Del ur *TIR Performance: Kartläggare*, vår egna slutproduktion från StDH 2011. Framtagen i samarbete med Kvinnocenter i Tensta-Hjulsta. Spelades på MDT, Blå Huset, StDH och Teater Tribunalen.
5. *Belly to end all bellies*, ur TIRs föreställning *Sidewalk Position or I DITT ARSLE!* Baserad på Valerie Solanas pjäs *Up Your Ass*. Spelades i Jordbromalmsskolan 2012.
6. Svarta änkor sörrer den fria marknaden, del ur TIRs fem timmar långa show-rit *Vi bygger vapnet* som genomfördes på Högkvarteret 2010.
7. *Kvinnan och vargen*, Off Highway, Fog & Fox tour

8. *Vi är skit - STOPPA RIVNINGEN AV JORDBRO KULTURHUS!* En Jordbro Stadsteater-föreställning baserad på en smyginspelad medborgardialog i Jordbro. Med Nina och Victor Nyström <3

9. *Bergen sörjer*, Off Highway, Fog & Fox tour

10. Indras och Ninas lilla konst-manifest. Reflektioner från arbetet med röstverket *Mörkret sänker sig för att visa mig världen*.

11. *Rupert Fox*, Off Highway, Fog & Fox tour

12. *Säg bara kort vad ditt ärende gäller (Plats 18 i kön)*, Off Highway, Fog & Fox tour

13. *Epilog (Varför finns det så lite som är nåt?)*, Off Highway, Fog & Fox tour

Fog & Fox tour spelades på Jordbro Kulturhus, Tensta Konsthall, Cyklopen i Stockholm och på Kontrapunkt och Skånes konstförening i Malmö.

Lyssna på hela *Fog & Fox tour* här:

<https://soundcloud.com/user-366071384/sets/fog-fox-tour>